

Sad ću kao ptica lakše naći put

Ponovo se spušta noć. Noć u kojoj me nema. Noć u kojoj samo još diše moja sjena na stidljivoj mjeseci. Uspomene se provlače kroz pukotine na ovoj trošnoj zgradi. Većina sjenki po zidu me podsjeća na tebe, jedna čak liči na tvoj nos, dok druga ima oblik one tvoje papuče pomalo čudnog oblika koju često skrivah od tebe. Čujem kako me ko bajagi ljutito prekoriševaš i pričaš, a sve vrijeme me golicaš po truhu i njušci.

A onda odjednom iznenada postajao si nekako sve tiši, a tvoji roditelji sve zabrinutiji. Počeo si izostajati i iz škole i sve slabije izlaziti napolje. Osjetio sam da nešto nije u redu, jer tvoje malo lice je poprimilo neku čudnu boju i znao si danima izbivati iz kuće. Kada si se vraćao, samo bi me pogledao izmučenim pogledom u kojem sam ipak mogao prepoznati ljubav. A onda kad sam jednog dana pratio auto tvog oca, vidio sam da te je odveo u jednu ogromnu, svijetlu zgradu oko koje se širio čudan, jak miris. Sve je nekako mirisalo na strah i neizvjesnost. Tada sam shvatio o čemu se radi. Čitavim putem nazad sam zavijao i došavši kući, zavukao se ispod stepeništa gdje se nalazilo tvoje biciklo. Na svaki šum i zvuk auta sam se trzao i istrčavao da vidim jesi li se vratio. Dani su mi bili dugi, a tuga je polako počela širiti ruke ka meni. Nisam mogao ni jesti, ni cviliti. Odveli su me od kuće po nagovoru komšija da ne bih prizvao neko zlo.

Sjećam se tog dana kada me tvoj otac stavio u onu istu kartonsku kutiju u kojoj si ti držao lopte u garaži i stavio u auto. Nisam se opirao, i pored svega sjećam se da su mu ruke drhtale i da me gledao nekim molećivim pogledom kao da traži oprost. Mislio sam da ću zapamtiti put kojim smo došli, ali previše je bilo mostova i krivina da bih se vratio iako su pred mojim očima bile slike tvojih zagrljaja i riječi tvog oca: „Rex, oprost i budi dobar. Vratit ću se po tebe čim se Tarik vrati. Obećavam ti!”

Mislim da sam to čitavo ljeto najviše proveo na tom istom mjestu gledajući u daljinu. Čekao sam. Svaki poznati zvuk auta davao mi je nadu da ste se vratili po mene. U početku sam brojao crvena auta koja prođu, a onda sam prestao brojati i počeo trčati za njima. Trčao sam bez daha prateći ih i istovremeno lavežom dozivati: „Hej, stanite! Tu sam! Pogledajte me!” Trčao sam tako danima za autima, za ljudima koji su podsjećali na vas. Trčao sam tako gotovo svaki dan ovog pakleno vrućeg i dugog ljeta i čekao na istom mjestu. Nadao sam se. Niko me nije mogao odatle otjerati ni ljudi sa kišobranima ni djeca kamenjem. Više od udaraca me boljelo to što nisi bio ti u nekom liku dječaka i što su me plašila mnoga dječija lica ispunjena bijesom.

Jednom sam, vjerovatno, zaspao i sanjao da sam ptica. Možda budem ptica u nekom novom životu. Imati krila i slobodno letjeti, e, to bi bilo već nešto. Sjenke se i dalje igraju, a kapci su dodirnuli dno. Čekaj, još nije kraj. Čini mi se da već u ovom totalnom mraku dobijam krila. Osjećam se lakšim. Ja letim. Sad ću kao ptica lakše naći put do tebe, Tarik.

Letim. Čekaj me, Tarik. Letim u novo jutro, jutro u kojem će me biti. Čekaj me.

Haris Halilbašić, VII razred, 12 godina

Naziv škole: Prva osnovna škola Živinice

Adresa škole: Prva ulica 200, 75 270 Živinice, Bosna i Hercegovina

Telefon škole: 00387 35 740 056 (faks)

E-mail škole: prva.osnovnaskola@bih.net.ba

Ime i prezime mentora : Marica Ferhatbegović

E-mail mentora: ferhatbegovic.m@gmail.com

Telefon mentora: 00387 61 727 547